

[Preben Møller Hansen]

Det er klart, at den slags hændelser godtgør over for hele befolkningen, at man ikke kan sætte sin lid til bankerne her i landet. Derfor har vi også den opfattelse, at tidspunktet må være inde, hvor vi reelt beslutter, at bankerne betragtes som det, de er: private geshæfter, som ingen berettigelse har i vort samfund.

Det ville være betydelig bedre, om vi i stedet for bankerne brugte hele vores net af girokontorer og postkontorer og lod dem være banken her i landet. Så ville man altid kunne sikre indskyderne de penge, de har skudt ind, og man ville altid være sikker på, at man kunne få de penge, man skulle bruge, for så vidt man ville låne til investering i nyt erhvervsliv, og hvad det ellers måtte være, idet staten havde de fornødne økonomiske midler.

I lovforslaget er det foreslået, at indskydergarantifonden skal være en selvejende institution, og man fremholder rejsegarantiordningen som et eksempel. Der er ingen tvivl om, at sådan vil det også virke. Rejsegarantiordningen går ud på, at hver eneste, der deltager i en charterrejse, får lov til at indbetale et beløb på 5 kr., der bliver puttet ind i fonden. Det vil sige, at det er de rejsende, der kommer til at betale gildet. Og ingen skal være i tvivl om, at bankaktionærerne med deres enorme formuer ikke vil komme til at betale så meget som en krone, når bankerne krakker; de har sikret sig og trukket det ud, der skal trækkes ud i den givne situation.

En anden ting er, at lovforslaget i realiteten også er en konsekvens af, at man i Kommissionen i Bruxelles har fundet det opportunt at udarbejde et direktivforslag til beslutning i de 12 EF-lande, der sikrer denne ordning.

Det er afsløret for menigmand, at Kommissionens mænd i Bruxelles kan trække folk ved næsen i det danske folketing og få dem til at stå ret, hver gang de ønsker, at vi skal gennemføre et eller andet i vort land. Det må snart være på tide, at det danske folketing betragter sig som repræsentanter for det danske folk og ud fra danske interesser vedtager den lovgivning, der skal gælde for den danske befolkning, og ikke lader sig trække rundt ved næsen af dem, der er nede i Bruxelles. Vi burde være danske for en gangs skyld!

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Jeg vil gerne takke ordførerne for de overvejende positive bemærkninger, der er kommet

om regeringens forslag. Jeg kan forstå, at vi stort set alle er enige om målet, men vedrørende den mere konkrete udformning hænger der en del spørgsmålstejn i luften.

Jeg vil gerne starte med at sige – det knytter sig meget stærkt til det, hr. Larsen-Ledet var inde på – at regeringen virkelig har udfoldet de allerstærkeste bestræbelser for at lave en ordning, som tilgodeser, at indskyderne kan være sikre på uden nogen form for reduktion at få dækning op til det garantibeløb, som er udtrykt i loven, altså de 250.000 kr., men på den anden side en konstruktion, som sikrer, at bankerne og de øvrige pengeinstitutter ikke skal have anmærkninger i deres regnskaber, som kan give anledning til, at deres kreditværdighed på nogen måde bliver sat i et andet perspektiv end i dag, når de skal bedømmes på udenlandsbasis.

Det tilsikrer det forslag, regeringen her kommer med, og det er de to hovedsynspunkter, vi nødvendigvis må arbejde ud fra. Begge ting er meget vigtige, hvad jeg da ikke er i tvivl om at vi alle er enige om. Selvfølgelig er det allervigtigste, når man laver en indskydergarantiordning, at sikre, at indskyderne får deres penge, og heri ligger der nogle problemer.

Jeg skal ikke komme ind på den megen teknik i dette, bare sige, at det vil jeg meget gerne have lejlighed til at diskutere i forbindelse med udvalgsbehandlingen, enten ved spørgsmål eller ved samråd i udvalget.

Hr. Erling Olsen startede med at sige, at når man har et tilsyn inden for dette mere specifikke område, så har samfundet dermed påtaget sig at dække indskyderne. Jeg mener, man kunne lave en analogi ud fra det og sige, at da det offentlige har etableret et politi og en politifunktion, så må vi også sikre os, at der ikke sker kriminalitet i dette samfund.

Nej, det, man gør med tilsynet, er at kontrollere primært, at det solvenskrav, den soliditet, der skal være i banksystemet, overholdes sammen med andre af myndighederne givne regelsæt, men tilsynet kan ikke værges sig mod uregelmæssigheder og kan ikke være den, der garanterer, at de ikke sker. Det er selvfølgelig uheldigt, når de sker, men sådan er det nu engang, og det kan et tilsyn altså ikke eliminere.

Jeg vil gerne sige om det andet spørgsmål, både hr. Erling Olsen og hr. Rahbæk Møller var inde på, nemlig at udbetaling skal ske med det samme, at det kan der selvfølgelig argu-